

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **O. K.,**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2016 č.j. MV-28300-5/SO/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11.8.2015 č.j. OAM-12951-9/DP-2015 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, protože žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vady žádosti (nedoložil požadované doklady).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná s dobou platnosti od 3.6.2013 do 2.6.2015. Dne 14.5.2015 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žádost trpí vadami, a proto žalobce v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu výzvou č. j. OAM-12951-4/DP-2015 ze dne 14. 5. 2015 vyzval k jejich odstranění, a to ve lhůtě 45 dnů ode dne doručení této výzvy. Žalobce byl vyzván k doložení těchto dokladů: výzvy živnostenského úřadu k doložení nového povolení k pobytu, dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, dokladu o cestovním zdravotním pojištění, dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem, potvrzení finančního úřadu o nedoplatech a potvrzení okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o nedoplatech. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti rovněž usnesením přerušil v souladu s § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Výzvu k odstranění vad žádosti i usnesení o přerušení řízení si žalobce osobně převzal dne 14. 5. 2015, na výzvu k odstranění vad žádosti však nijak nereagoval a žádný z požadovaných dokladů nebyl doložen. Usnesením č. j. OAM-12951-9/DP-2015 ze dne 11.8. 2015 správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť nebyly doloženy zákonem stanovené náležitosti. Usnesení si osobně převzal zmocněný zástupce žalobce dne 25. 8. 2015 a do správního řízení zároveň doložil platební výměr žalobce za rok 2014 vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 4. 5. 2015, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků žalobce vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 17. 8. 2015 a výzvu k odstranění nedostatků vydanou živnostenským odborem Úřadu městské části Praha 11 dne 12. 8. 2015. Dne 8. 9. 2015, tj. v zákonné lhůtě, podal žalobce proti usnesení o zastavení řízení odvolání, které bylo dále doplněno podáním ze dne 15. 12. 2015. Součástí tohoto podání bylo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí spolu s těmito doklady: doklad o zajištění ubytování žalobce ze dne 18.8.2015, pojistná smlouva pro komplexní zdravotní pojištění cizinců ze dne 8. 12. 2015 spolu s dokladem o zaplacení pojistného, přehled pohledávek žalobce ke dni 14. 12. 2015 bez možnosti určení vydávajícího orgánu, příjmové pokladní doklady ze dne 14. 12. 2015 vydané Pražskou správou sociálního zabezpečení, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění žalobce za rok 2014 vydané Pražskou správou sociálního zabezpečení dne 14. 12. 2015. Další součástí podání bylo odůvodnění odvolání, ve kterém žalobce namítl, že usnesení o zastavení řízení je nepřezkoumatelné a že správní orgán I. stupně jeho vydáním zásadně pochybil. Žalobce namítl porušení vybraných ustanovení správního řádu s tím, že dne 15. 12. 2015 zaslal vyjádření na příslušné pracoviště správního orgánu I. stupně spolu s požadovanými doklady a má za to, že veškeré vady podané žádosti byly odstraněny. Zastavení řízení považuje žalobce za nesprávný procesní postup, který je nepřiměřený okolnostem daného případu a neobsahuje posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Po posouzení spisového materiálu a po prověření postupu správního orgánu I. stupně žalovaný konstatoval, že usnesení o zastavení řízení bylo vydáno v souladu se zákonem a podané odvolání není důvodné. Poukázal na to, že součástí výzvy č.j. OAM-12951-4/DP-2015 ze dne 14.5.2015 k doložení zákonných náležitostí žádosti bylo náležité poučení, jakým způsobem bude správní orgán I. stupně postupovat, jestliže žalobce ve stanovené

lhůtě požadované doklady nedoloží. Vzhledem k tomu, že tuto výzvu si žalobce převzal osobně, není žádný důvod k pochybnostem, že by nebyl obeznámen s možností zastavení řízení o jeho žádosti v případě nedoložení zákonných náležitostí. Žalobce však tuto skutečnost zcela ignoroval a správní orgán I. stupně v souladu se zákonem následně přistoupil k zastavení řízení o jeho žádosti usnesením č.j. 0AM-12951-9/DP-2015 ze dne 11. 8. 2015. Toto usnesení obsahuje náležité odůvodnění a je zcela přezkoumatelné. V této souvislosti žalovaný podotkl, že ani vyjádřením doloženým dne 15.12.2015 (tedy více než 4 měsíce po vydání napadeného usnesení) žalobce nikterak nevyvrací důvody, které vedly k zastavení řízení, a neuvádí žádné skutečnosti, které by mu bránily doložit zákonné náležitosti ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 10 A 274/2010-43 ze dne 9. 4. 2014, podle nichž *„(n)epředložení byť jen jediného dokladu, který je povinnou náležitostí žádosti, a v tomto případě i nedoložení celé požadované doby pojištění, je podstatnou vadou žádosti. Jestliže tato vada není přes výzvu správního orgánu I. stupně odstraněna, je správní orgán povinen řízení o žádosti žalobkyně pro neodstranění vad žádosti zastavit. Na uvedeném závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně dne 12. 5. 2010 společně s odvoláním proti rozhodnutí o zastavení řízení chybějící doklad o pojistné smlouvě o základním zdravotním pojištění cizinců u VZP s pojistnou dobou od 1. 1. 2011 do 29. 2. 2012 předložila, neboť s ohledem na zásadu koncentrace správního řízení vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu k tomuto dokladu nemohly správní orgány přihlídnout.“* Námitka týkající se absence posouzení přiměřenosti usnesení o zastavení řízení ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců je dle žalovaného bezpředmětná, neboť správní orgán podanou žádost vůbec meritorně neposoudil. Žalovaný v této souvislosti odkázal na závěr vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.6.2014 č.j. 6 A 242/2010 – 30, podle kterého *„jestliže se žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgán z důvodu nepředložení jednoho ze zákonem požadovaných dokladů nezabýval věcně, nemohl ani hodnotit dopad zastavení řízení na rodinné a soukromé vztahy žalobce.“* Žalovaný uzavřel, že z usnesení správního orgánu I. stupně o zastavení řízení jsou jednoznačně patrné skutkové okolnosti, které neumožňují podanou žádost věcně posoudit a vydat rozhodnutí, tedy nedoložení zákonem stanovených náležitostí, a správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud řízení o žádosti usnesením zastavil.

4. V žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu (§ 89 odst. 2 správního řádu). Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ust. § 2, 3 a 4 správního řádu. Žalovaný zcela rezignoval na svou roli odvolacího správního orgánu, když se dostatečně relevantně nevypořádal v podstatě se žádnou odvolací námitkou žalobce.

5. Žalobce napadá přepjatý formalismus v rozhodování správních orgánů obou stupňů. Je přesvědčen, že správní orgán prvního stupně pochybil, jestliže řízení usnesením zastavil. Žalovaný, jenž toto pochybení aproboval, zatížila i své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Dle názoru žalobce nebyly dány podmínky pro zastavení řízení a správní orgán prvního stupně měl rozhodnout ve věci samé.
6. Další pochybení správního orgánu dle žalobce spočívá v absenci zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se přiměřeností rozhodnutí vůbec nezabýval v důsledku toho, že řízení nesprávně zastavil. Nápravu nepřineslo ani řízení odvolací, když žalovaný k této věci zaujal velmi formalistický postoj a nepotřebnost zkoumání přiměřenosti potvrdil.
7. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný pochybil, jestliže vůbec nepřihlížel k dokumentům, které žalobce zaslal společně s odvoláním dne 15. 12. 2016 a následně dne 11. 01. 2016. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti fakticky provádí sofistikované odůvodnění zjevné nespravedlnosti, neboť v dané věci postupoval a rozhodl přepjatě formalisticky, aniž by šetřil práva a oprávněné zájmy žalobce, a zcela ignoroval individuální okolnosti daného případu. V důsledku přepjatě formalistického rozhodování správních orgánů dochází k velmi výraznému zásahu do životní situace žalobce.
8. Žalobce též namítl, že žalovaný na základě podaného odvolání nedostatečně přezkoumal v rozsahu stanoveném § 89 odst. 2 správního řádu prvoinstanční rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu (§ 89 odst. 2 správního řádu).
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce neuvádí, v čem spatřuje tvrzený rozpor s vybranými ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců, není důvodné se touto námitkou zabývat. Napadené rozhodnutí není stíženo nepřezkoumatelností, neboť je z něj jasně seznatelné, jakými úvahami a důvody se při uplatnění zásady koncentrace žalovaný řídil, a zároveň tyto důvody (pasivita žalobce před prvostupňovým správním orgánem) odpovídají podkladům rozhodnutí. Spisovým materiálem je prokázáno, že žalobce zcela ignoroval výzvu správního orgánu I. stupně k doložení zákonných náležitostí své žádosti. Jeho náhle vzbuzený zájem o předmětnou věc po zastavení řízení, navíc bez sebemenšího zdůvodnění své předchozí nečinnosti, není způsobit výše uvedený skutkový stav. K otázce posuzování přiměřenosti se již žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalobce těžko může namítat ignoranci individuálních okolností jeho případu, když sám žádné takové (konkrétní) okolnosti nespecifikoval v odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně ani v žalobě. Paušálně namítaný zásah do životní situace žalobce může být touto okolností jen stěží. Tvrzený rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu žalobce opět nijak nedokládá, ale ani nepodporuje konkrétní argumentací, a dle žalovaného tak není důvodné se touto námitkou zabývat.
10. Při ústním jednání před soudem právní zástupkyně žalobce zopakovala námitky uplatněné v žalobě; žádné další skutečnosti významné pro posouzení věci samé neuvedla. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil.

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
12. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
13. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
14. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Na úvod soud předesílá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí má veškeré obsahové náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v něm dostatečně určitým a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady, ze kterých při vydání rozhodnutí vycházel, jakož i úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž patrné, jak se vypořádal se základními odvolacími námitkami žalobce, resp. z jakých důvodů tyto neshledal opodstatněnými. Není tedy možné přisvědčit námitce, že žalovaný rezignoval na svou roli odvolacího orgánu a odvoláním napadené usnesení o zastavení řízení v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu řádně nepřezkoumal. Soud k tomu dodává, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat, že žalovaný s poukazem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu odmítl akceptovat postup žalobce spočívající v předložení podstatných náležitostí jeho žádosti až v průběhu odvolacího řízení, a namísto toho jako správné a souladné se zákonem potvrdil procesní rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení. Takovému postupu žalovaného, který v žádném případě není přepjatým formalismem, soud plně přisvědčuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

17. Jak Městský soud v Praze zdůraznil již v rozhodnutí ze dne 12.8.2016, č.j. 10 A 104/2016-21, „*zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu vychází z toho, že správní řízení se má zásadně odehrávat před správním orgánem I. stupně. Jedná se o procesní institut, který je součástí komplexu práv a povinností účastníka řízení a povinností správního orgánu v řízení v prvním stupni. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. V řízení zahájeném na návrh účastníka je tak tvrzení účastníka určující pro vymezení správním orgánem posuzovaného skutkového stavu, a proto je okamžik koncentrace řízení dán vydáním rozhodnutí dle § 71 odst. 2 správního řádu, tedy jeho vypravením.*“ Odvolací správní orgán tedy již není skutkovou instancí, která by mohla provádět další důkazy, a doplňovat tak skutkový a právní stav věci zjištěný správním orgánem I. stupně. Jedinou přípustnou výjimkou jsou *takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, „*(s)myslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.*“
18. Jak již bylo soudem konstatováno shora, odvolací řízení nepředstavuje další skutkovou instanci, v níž by účastník řízení mohl předkládat nové důkazy (uvádět nové skutečnosti), a doplňovat tak skutkový stav věci zjištěný ke dni vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Nový důkaz (novou skutečnost) lze v odvolacím řízení předložit pouze výjimečně, a to za splnění podmínek vymezených v § 82 odst. 4 správního řádu. Nový důkaz (nová skutečnost) je přípustný pouze za podmínky, že jej nemohl účastník uplatnit dříve (myšleno v řízení před správním orgánem I. stupně). Žalobce nicméně v odvolání proti rozhodnutí ministerstva neuvedl žádné relevantní důvody, z nichž by bylo možno dovodit, že požadované podklady nemohl předložit již v řízení v prvním stupni (ostatně neučinil tak ani v následně podané žalobě). Správní orgán přitom nebyl povinen *ex officio* vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žalobce požadované doklady nepředložil (k tomu viz rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24).
19. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24 dovedl, že „*(j)estliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředloží k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.*“ V posuzovaném případě nastala totožná situace - žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně k předložení dokladů potřebných k posouzení jeho žádosti nereagoval a ve stanovené lhůtě požadované doklady nepředložil. Postup správního orgánu I. stupně, který usnesením řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou i právě citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, neboť předmětnou žádost nebylo možné vzhledem k nepředložení dokladů věcně projednat, a nepochybil ani žalovaný, jenž s ohledem na zásadu koncentrace řízení nepřihlížel k dokladům předloženým žalobcem až v průběhu odvolacího řízení a napadeným rozhodnutím aproboval postup správního

orgánu I. stupně, tj. zastavení řízení o předmětné žádosti. Námitka vytýkající žalovanému přepjatý formalismus není vzhledem k výše popsaným skutkovým okolnostem a závěrům plynoucím z konstantní judikatury správních soudů opodstatněná.

20. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal též s odvolací námitkou žalobce týkající se (ne)posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kterou právem označil za bezpředmětnou s tím, že podanou žádost meritorně neposoudil. Přitom přílehavě poukázal na závěr obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.6.2014 č.j. 6 A 242/2010 – 30. Prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti nepochybně není rozhodnutím ve věci samé, ale je rozhodnutím procesní povahy, při jehož vydání správní orgán vskutku nebyl povinen zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
21. V rozsudku ze dne 18.11.2015, č.j. 6 Azs 226/2015 – 27 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.“* Z právě citovaného rozsudku plyne, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí přichází v úvahu jen tam, kde to zákon stanoví. V případě procesního rozhodnutí, jímž je usnesení o zastavení řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, zákon tuto povinnost správnímu orgánu neukládá. Je to ostatně zcela logické, neboť jediným možným důsledkem neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení, je podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavení řízení. Při zjištění, že účastník řízení přes výzvu takové vady žádosti neodstranil, je správní orgán povinen bez dalšího vydat usnesení o zastavení řízení, aniž by se jakkoliv zabýval posuzováním přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí, které v takovém případě vůbec není na místě. Jak konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25.11.2015 č.j. 3 A 120/2013 – 55, *„s ohledem ke skutečnosti, že řízení bylo zastaveno z procesních důvodů, nemohl být zkoumán ani soukromý a rodinný život žalobce, kterážto otázka je právě součástí meritorního posouzení žádosti.“* Správní orgán I. stupně ani žalovaný tudíž nepochybili, jestliže se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově žádosti nezabývali.
22. Soud nevešel ani na námitku vytýkající žalovanému porušení § 3 správního řádu, resp. to, že opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nemožnost řádného zjištění skutkového stavu věci v rozsahu potřebném pro meritorní posouzení žádosti byla v daném případě vyvolána nikoliv nezákonným procesním postupem žalovaného, ale nečinností samotného žalobce, jenž ignoroval výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění vad jeho žádosti předložením požadovaných dokladů.
23. Nekonkrétní tvrzení žalobce, podle něhož správní orgány obou stupňů zásadním způsobem porušily ustanovení definující podmínky jejich činnosti, zejména základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ustanoveních § 2 až § 4 správního řádu,

není způsobilou žalobní námitkou, na základě které by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce nicméně nespecifikoval, které základní zásady činnosti správních orgánů byly při rozhodování v dané věci porušeny a z čeho tak dovozuje. Naprostá obecnost a bezobsažnost uvedeného žalobního tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat.

24. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů v projednávané věci postupovaly a rozhodly v souladu se zákonem, jak jim ukládá § 2 odst. 1 správního řádu. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Druhý výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť ve věci byl úspěšný žalovaný, jemuž však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. února 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.